

Nederlandse tekst (titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973).

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

Nr. 80.068 van 5 mei 1999

A. 72.852/VI-14.778

In zake : **de naamloze vennootschap
MULTI-SERVICES,**

die woonplaats heeft gekozen bij
Mr. Jean EYLENBOSCH en
Mr. Christophe ROBBE, advocaten,
Kerselarenlaan 116-118
1200 Brussel,

tegen :

**de Rijksdienst voor Sociale
Zekerheid,**

die woonplaats heeft gekozen bij
Mr. Benoît CAMBIER en
Mr. Luc CAMBIER, advocaten,
Jean-Baptiste Meunierstraat 22
1050 Brussel.

DE RAAD VAN STATE, VIe KAMER,

Gezien het op 15 januari 1997 ingediende verzoekschrift, waarbij de naamloze vennootschap MULTI-SERVICES de nietigverklaring vordert van de op 4 november 1996 door het beheerscomité van de Rijksdienst voor Sociale Zekerheid getroffen beslissing waarbij :

" 1°) de R.S.Z. weigert artikel 55, § 1, derde lid, van het koninklijk besluit van 28 november 1969 betreffende de sociale zekerheid voor werknemers toe te passen op de N.V. Multi-Services, omdat de redenen aangevoerd door de verzoekende vennootschap per brief van 15 juli 1996 geen overmacht zouden opleveren;

2°) de R.S.Z. eveneens weigert de bepalingen van artikel 55, § 2 en § 3, 1° en 2°, van het koninklijk besluit van 28 november 1969 toe te passen op de N.V.

Multi-Services, op grond van het advies van het beheerscomité dat de vermindering van burgerrechtelijke sancties waarom de N.V. Multi-Services verzocht had, niet in aanmerking kon worden genomen omdat er geen schuldbevrijding zou zijn geweest van alle vervallen sociale-zekerheidsbijdragen";

Gezien de regelmatig uitgewisselde memories van antwoord en van wederantwoord;

Gezien het verslag van Mevrouw DEBROUX, auditeur bij de Raad van State;

Gelet op de beschikking van 16 november 1998 waarbij de neerlegging van het dossier en het verslag ter griffie wordt gelast;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan de partijen en gezien de laatste memories;

Gelet op de beschikking van 19 maart 1999, waarvan aan de partijen kennis is gegeven en waarbij wordt bepaald dat de zaak voorkomt op de terechtzitting van 28 april 1999;

Gehoord het verslag van de heer LEWALLE, staatsraad;

Gehoord de opmerkingen van Mr. ROBBE, advocaat, die voor de verzoekende partij verschijnt, en van Mr. Benoît CAMBIER, advocaat, die voor de verwerende partij verschijnt;

Gehoord het gedeeltelijk eensluidend advies van Mevr. DEBROUX, auditeur;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

Overwegende dat de volgende feiten dienstig zijn voor het onderzoek van het beroep :

1. Op 10 juli 1995 zendt de R.S.Z. aan de verzoekende vennootschap een bericht van wijziging der bijdragen ten belope van 7.541.473 frank. Dat bericht is gewettigd door de omstandigheid dat de personen die voor de verzoekende vennootschap werken, onderworpen zijn aan de algemene regeling van de sociale zekerheid voor werknemers. Een betwisting hierover is aan de arbeidsrechtbank voorgelegd.

Op 25 maart 1996 vraagt de verzoekende vennootschap kwijtschelding van de bijdrageopslagen en interesten die verschuldigd zijn op achterstallige bijdragen. Dat verzoek is als volgt gewettigd :

" (...)

1) Het bedrag van die achterstallige bijdragen is thans volledig aangezuiverd door een overschrijving van 599.384 BF, die heden uitgevoerd is.

2) Wij zijn volledig bij met de betaling van de normale en gewone bijdragen".

2. Op 15 juli 1996 verstrekt de raadsman van de verzoekende vennootschap bijzonderheden over de aangevoerde uitzonderlijke omstandigheden en wijst hij erop dat de vennootschap bovendien vaste en eisbare schuldvorderingen op verscheidene overheden bezit :

" Per brief van 25 maart 1996 (...) verzoekt onze cliënte om kwijtschelding van de bijdrageopslagen en interesten die verschuldigd zijn op achterstallige bijdragen voor de sociale zekerheid waarop het haar op 10 juli 1995 door de R.S.Z. toegezonden bericht van wijziging betrekking heeft.

In antwoord op een brief van 5 april 1996 van de inningsdienst van de R.S.Z. verstrekt onze cliënte per brief van 15 april 1996 bijzonderheden over de uitzonderlijke omstandigheden die haar verzoek wettigen om te worden ontheven van burgerrechtelijke sancties en verwijst ze hierbij inzonderheid naar het volgende :

- sinds juni 1995 heeft ze de helft van haar contracten verloren, en haar omzet is van 120 tot 60 miljoen BF gedaald;
- in januari 1996 moesten 54 personen worden ontslagen door het verlies van het contract van de Zuidertoren;
- drie van haar personeelsleden waren technisch werkloos wegens gebrek aan werk.

Wij herinneren u eraan dat het bericht van wijziging der bijdragen van 10 juli 1995 aan de N.V. Multi-Services toegezonden is in volledig uitzonderlijke omstandigheden; wij verwijzen er in dit verband naar dat de gedelegeerd bestuurder van de N.V. Multi-Services op 7 juni 1995 op bevel van de onderzoeksrechter, de heer Damien Vandermeersch, in voorlopige hechtenis genomen is; deze heeft eveneens bevolen alle bankrekeningen bij de Bank Brussel Lambert en de Generale Maatschappij waarvan de N.V. Multi-Services en haar gedelegeerd bestuurder houder waren te blokkeren, hoewel de rekening van de N.V. Multi-Services bij de Bank Brussel Lambert op 7 juni 1995 een creditsaldo van 8.962.759,- BF vertoonde.

Ondanks verschillende aan de onderzoeksrechter toegezonden brieven, is deze nooit ingegaan op de herhaalde verzoeken van de N.V. Multi-Services om de bewuste rekeningen te deblokken met het oog op de aanzuivering van de achterstallige bijdragen waarop het bericht van wijziging der bijdragen van 10 juli 1995 betrekking had.

In die uiterst moeilijke omstandigheden was de N.V. Multi-Services ertoe genoopt de betaling van het hoofdbedrag van de bewuste achterstallige bijdragen over verschillende maanden te spreiden en de volgende betalingen uit te voeren onder alle voorbehoud en zonder nadelige erkenning :

- 1.200.000,- BF op 25 september 1995;
- 1.000.000,- BF op 10 oktober 1995;
- 1.000.000,- BF op 13 november 1995;
- 1.000.000,- BF op 22 december 1995;
- 487.997,- BF op 27 december 1995;
- 1.000.000,- BF op 17 januari 1996;
- 1.500.000,- BF op 23 februari 1996;
- 7.181,- BF op 28 februari 1996;
- 599.384,- BF op 26 maart 1996;

Hieruit volgt dat sinds 26 maart 1996 het hoofdbedrag van de achterstallige bijdragen waarop het bericht van wijziging der bijdragen van 10 juli 1995 betrekking had, volledig aangezuiverd is.

Wij wijzen er overigens op dat onze cliënte op 10 juli 1995 :

- een vaste en eisbare schuldvordering op de Belgische Staat bezat, geboekt in de post "Schuld-vorderingen op ten hoogste één jaar" op de actiefzijde van de balans per 31/12/1995, zijnde de terugvordering van 2.500.000,- BF te veel betaalde voorheffing, waarvan regelmatig de terugbetaling gevorderd is;
- een vaste en eisbare schuldvordering op de gemeenteoverheid van Sint-Joost-ten-Noode ten belope van 1.681.717,- BF (zie "Balans klanten" als bijlage bij de balans per 31/12/1995, blz. 1);
- een vaste en eisbare schuldvordering op de stad Brussel - dienst bouwkunde - ten belope van 267.659,- BF (zie "Balans klanten" als bijlage bij de balans per 31/12/1995, blz. 12);
- een vaste en eisbare schuldvordering op de stad Brussel - afdeling stedenbouw - ten belope van 286.409,- BF (zie "Balans klanten" als bijlage bij de balans per 31/12/1995, blz. 12);
- een vaste en eisbare schuldvordering op de openbare vastgoedmaatschappij "Habitation Moderne" (Sint-Lambertusberg 2 te 1200 Brussel) ten belope van 1.458.343,- BF (zie "Balans klanten" als bijlage bij de balans per 31/12/1995, blz. 6);
- een vaste en eisbare schuldvordering op de Rijksdienst voor pensioenen (Zuidertoren) ten belope van 6.085.964,- BF (zie "Balans klanten" als bijlage bij de balans per 31/12/1995, blz. 8).

Uit wat voorafgaat blijkt duidelijk dat onze cliënte voldoet aan alle voorwaarden van artikel 55, § 1, derde lid, van het koninklijk besluit van 28 november 1969 (gezien de totale onmogelijkheid om te beschikken over het creditsaldo op de BBL-rekening van de N.V. Multi-Services en van haar gedelegeerd bestuurder, waartoe onderzoeksrechter Vandermeersch besloten had), alsmede - in bijkomende orde - van § 3, 1° en 2°, van hetzelfde artikel (gezien het bestaan van vaste en eisbare schuldvorderingen waarvan hierboven sprake is).

Wij blijven uiteraard volledig te uwer beschikking om u alle nadere inlichtingen of uitleg te verstrekken die u eventueel wenst te ontvangen in het kader van het verzoek om vrijstelling van burgerrechtelijke sancties, ingediend door de N.V. Multi-Services.

(...)"

3. Op 18 november 1996 stelt de R.S.Z. de verzoekende partij in kennis van de door zijn beheerscomité op 4 november 1996 genomen beslissing die thans bestreden wordt. Die beslissing is als volgt gemotiveerd :

" (...)
Hierbij deel ik u mede dat het comité van oordeel is dat het de bepalingen van artikel 55, § 1, derde lid, van het besluit van 28 november 1969 op uw cliënte niet kan toepassen, omdat de aangevoerde redenen niet geacht kunnen worden een geval van overmacht op te leveren. De blokkering van de rekeningen, zowel die van de vennootschap als de rekening of rekeningen van de heer VELLA, is een door de onderzoeksrechter genomen maatregel in het kader van de strafvervolgning wegens overtredingen, inzonderheid van de sociale wetgeving, ingesteld door toedoen van het openbaar ministerie ten laste van de heer VELLA en van de vennootschap MULTI-SERVICES, burgerrechtelijk aansprakelijk.

Wat betreft de overige onderdelen van het verzoekschrift, die enerzijds gegrond zijn op dwingende billijkheidsredenen en/of redenen van economisch belang, en anderzijds op het bestaan van schuldvorderingen ten laste van de overheden, herinner ik u eraan dat met toepassing van de bepalingen van artikel 55, § 2, § 3, 1° en 2°, van het koninklijk besluit van 28-11-1969, een verzoek tot vermindering van burgerrechtelijke sancties alleen in aanmerking kan worden genomen na voorafgaande betaling van alle vervallen sociale-zekerheidsbijdragen.

Het beheerscomité heeft geoordeeld dat de betaling die uitgevoerd is onder het genoemde voorbehoud niet geldt als ontheffing van de wettelijke verplichting, omdat, ongeacht de bewuste storting, de arbeidsrechtbank over het bodemgeschil een uitspraak dient te doen."

Overwegende dat de verwerende partij opwerpt dat het beroep niet-ontvankelijk is; dat ze enerzijds aanvoert dat door het voorbehoud dat de verzoekende partij bij haar verschillende betalingen gemaakt heeft, die betalingen niet-bevrijdend geworden zijn en anderzijds dat de verzoekende partij bijdragen verschuldigd bleef bij het verstrijken van het trimester tijdens hetwelk ze het verzoek ingediend heeft, zodat ze

niet voldeed aan de voorwaarden om een afwijking te kunnen genieten en er geen belang bij heeft de nietigverklaring te vorderen van de weigering om een afwijking toe te kennen, aangezien de verwerende partij in geval van nietigverklaring alleen een beslissing zou kunnen nemen die identiek is met de bestreden handeling, zolang de arbeidsrechtbank geen uitspraak gedaan heeft over de vraag of die betalingen bevrijdende betalingen zijn en de verzoekende vennootschap haar voorbehoud handhaaft, zoals blijkt uit de arresten nrs. 31.841 van 25 januari 1989, 32.562 van 12 mei 1989 en 33.634 van 15 december 1989;

Overwegende dat de verzoekende vennootschap in haar wederantwoord stelt dat de exceptie gegrond is op arresten die met de onderhavige zaak geen verband houden, dat het beheerscomité bevoegd is om de bestreden handeling te beoordelen, en dat in geval van nietigverklaring geen enkele wets- of verordeningsbepaling dat comité ertoe zou verplichten dezelfde beslissing te treffen;

Overwegende dat de exceptie kennelijk verband houdt met de grond van de zaak; dat ze terzelfder tijd als het derde middel dient te worden onderzocht;

Overwegende dat de verzoekende vennootschap een eerste middel ontleent aan schending van artikel 54 van het koninklijk besluit van 28 november 1969 tot uitvoering van de wet van 27 juni 1969 tot herziening van de besluitwet van 28 december 1944 betreffende de maatschappelijke zekerheid der arbeiders; dat ze aanvoert dat krachtens die bepaling, die van openbare orde is, het beheerscomité bijdrageopslagen en verwijlinteressen kan opleggen ingeval de socialezekerheidsbijdragen te laat betaald zijn, maar niet wanneer

die bijdragen gevorderd worden naar aanleiding van een bericht van wijziging der bijdragen, zoals blijkt uit een vonnis van de arbeidsrechtbank te Oudenaarde van 1 december 1988, bekendgemaakt in het Journal des Tribunaux du Travail, 1989, blz. 97;

Overwegende dat de verwerende partij in haar antwoord stelt dat in artikel 54 van het voormelde koninklijk besluit geen onderscheid gemaakt wordt naargelang het te laat betalen te wijten is aan betalingsproblemen of aan onjuiste aangiften; dat ze betoogt dat het in strijd zou zijn met het gezond verstand en met de artikelen 10 en 11 van de Grondwet om geldboeten op te leggen wanneer de werkgever zijn administratieve verplichtingen nagekomen is, aangifte gedaan heeft van zijn personeel en te laat de bijdragen betaald heeft en, omgekeerd, om hem niet die sancties op te leggen wanneer het te laat betalen te wijten is aan bedrieglijke aangiften of aan het niet aangeven van de werknemers; dat ze betoogt dat het voormelde vonnis van de arbeidsrechtbank te Oudenaarde van 1 december 1988 op 1 maart 1991 door het arbeidshof te Gent vernietigd is; dat ze voorts opmerkt dat in het onderhavige geval het bericht van wijziging der bijdragen niet alleen te laat opgesteld is ten gevolge van de valse verklaringen van de werkgever, maar ook dat de bijdragen die het gevolg zijn van dat bericht van wijziging van 10 juli 1995 zelf te laat betaald zijn, te weten op 10 maart 1996;

Overwegende dat de verzoekende vennootschap in haar wederantwoord betoogt dat de stelling van de verwerende partij, met miskenning van het vermoeden van onschuld, gegrond is op de overtuiging dat ze zich aan valse verklaringen of aan het niet aangeven van werknemers schuldig zou hebben gemaakt, en dat het beheerscomité van de verwerende partij, door op die basis de bestreden handeling te stellen, vooruitgelopen

is op een beslissing die alleen door de hoven en rechtbanken genomen kon worden;

Overwegende dat de artikelen 22 en 28 van de voormelde wet van 27 juni 1969 als volgt gesteld zijn :

" Art. 22. Wanneer geen dan wel een onvolledige of onjuiste aangifte is gedaan, bepaalt de Rijksdienst voor sociale zekerheid ambtshalve het bedrag van de verschuldigde bijdragen aan de hand van alle reeds voorhanden zijnde gegevens of na alle daartoe nuttig geachte inlichtingen te hebben ingewonnen bij de werkgever, die verplicht is ze te verstrekken.

Van het bedrag van de aldus vastgestelde schuldvordering wordt de werkgever bij aangetekende brief kennis gegeven.

Art. 28. § 1. De werkgever die de bijdragen niet binnen de door de Koning vastgestelde termijn stort, is aan de Rijksdienst voor sociale zekerheid een bijdrageopslag en een verwijlinterest verschuldigd, waarvan het bedrag en de voorwaarden van toepassing bij koninklijk besluit wordt vastgesteld.

(...)

§ 2. De Koning bepaalt tevens de voorwaarden waaronder de Rijksdienst voor sociale zekerheid de werkgever vrijstelling of vermindering mag verlenen van de bijdrageopslag en van de verwijlinteresten";

dat artikel 40 van dezelfde wet, gewijzigd bij de wet van 4 augustus 1978, bepaalt dat onverminderd zijn recht om voor de rechter te dagvaarden, de Rijksdienst voor sociale zekerheid de bedragen die hem zijn verschuldigd eveneens bij wijze van dwangbevel kan invorderen; dat in het onderhavige geval van dat recht geen gebruik lijkt te zijn gemaakt;

dat de artikelen 21, eerste lid, 34, eerste lid, en 54, eerste lid, van het koninklijk besluit van 28 november 1969 tot uitvoering van de wet van 27 juni 1969 tot herziening van de besluitwet van 28 december 1944 betreffende de maatschappelijke zekerheid der arbeiders,

zoals ze van kracht waren op de datum waarop de bestreden handeling gesteld is, als volgt luiden :

" Art. 21. Het loon is gekoppeld aan de periode waarop het betrekking heeft. De sommen die betaald worden bij het verstrijken van een semester of van een jaar en waarvan het bedrag geen 20 pct. van de andere lonen voor dat semester of dat jaar te boven gaat, worden evenwel gekoppeld aan het kwartaal gedurende welke zij betaald worden of aan het laatste kwartaal gedurende welke de ondernemer daadwerkelijk is tewerkgesteld geweest.

(...)

Art. 34. Het bedrag van de bijdragen is door de werkgever aan de Rijksdienst voor sociale zekerheid verschuldigd op de navolgende vier data van elk jaar : 31 maart, 30 juni, 30 september en 31 december.

(...)

Art. 54. Op de bijdragen die niet betaald zijn binnen de termijnen bepaald in de artikelen 34, [35bis] en 41, § 1, derde lid, is de werkgever een bijdrageopslag van 10 pct. van hun bedrag verschuldigd, alsmede een verwijlrent van 8 pct. per jaar te rekenen van het verstrijken van deze termijnen tot op de dag waarop de betaling plaats heeft.

(...)" ;

Overwegende dat de voormelde bepalingen van het koninklijk besluit van 28 november 1969 de verwerende partij er geenszins toe verplichtten, alvorens eventuele burgerrechtelijke sancties toe te passen, de gevallen te onderscheiden waarin de bijdragen te laat betaald zijn en die waarin met het oog op de betaling ervan, zoals in het onderhavige geval, een bericht van wijziging toegezonden wordt, dat overigens lang na de periode komt waarop die bijdragen betrekking hebben; dat het middel niet gegrond is;

Overwegende dat de verzoekende vennootschap een tweede middel ontleent aan de omstandigheid dat de weigering van het beheerscomité van de verwerende partij om in haar geval rekening te houden met overmacht, niet

gewettigd is; dat ze opmerkt dat het bericht van wijziging der bijdragen, dat betrekking heeft op een bedrag van 7.541.473 frank, haar op 10 juli 1995 toegezonden is, terwijl op die datum de bankrekeningen waarvan ze houder was bij de BBL en andere financiële instellingen, geblokkeerd waren ten gevolge van een strafrechtelijk onderzoek in verband met haar gedelegeerd bestuurder, wat haar ertoe genoopt heeft de betaling van de bijdragen te spreiden en de oorzaak geweest is van het te laat betalen dat als motief voor de bestreden handeling gediend heeft; dat ze onderstreept dat de verwerende partij, om te weerleggen dat er overmacht was, in een brief van 18 november 1996 betoogd heeft dat "de blokkering van de rekeningen (...) een door de onderzoeksrechter genomen maatregel (is) (...) in het kader van de strafvervolgning wegens overtredingen, inzonderheid van de sociale wetgeving", wat ze niet mocht beweren vooraleer de rechtbanken over de aangevoerde overtreding een definitieve uitspraak hadden gedaan; dat ze voorts betoogt dat haar rekeningen geblokkeerd zijn door toedoen van de Staat zelf en niet door haar eigen schuld of die van haar gedelegeerd bestuurder, en dat de verwerende partij er geen acht op heeft geslagen dat ze bij de onderzoeksrechter stappen had gedaan om, zij het gedeeltelijk, de verschuldigde bedragen te doen vrijmaken;

Overwegende dat de verwerende partij in haar antwoord stelt dat ze redelijkerwijs van oordeel kon zijn dat de voorwaarden inzake overmacht niet vervuld waren; dat ze opmerkt dat de door de verzoekende vennootschap aangevoerde verhindering verband hield met haar gedrag, aangezien haar ten laste gelegd werd voor een twintigtal werknemers geen sociale documenten bij te houden; dat ze voorts aanvoert dat de verzoekende vennootschap niet aangetoond heeft dat al haar rekeningen geblokkeerd zouden zijn geweest en dat ze

volstrekt in de onmogelijkheid zou hebben verkeerdt haar verplichtingen na te komen;

Overwegende dat de verzoekende vennootschap in haar wederantwoord stelt dat de verwerende partij een kennelijke dwaling omtrent de beoordeling begaan heeft door haar beslissing te gronden op haar beweerde schuld of die van haar gedelegeerd bestuurder; dat de verwerende partij, wat betreft het niet aantonen dat alle rekeningen geblokkeerd waren, een bezwaar aangeeft waarvan ze geen gewag maakt in de motivering van de bestreden handeling die ze aldus a posteriori poogt te regulariseren;

Overwegende dat artikel 55, § 1, eerste lid, 2 en 3, van het voormelde koninklijk besluit van 28 november 1969, als volgt gesteld is :

" Art. 55. § 1. De Rijksdienst voor sociale zekerheid mag, onder de voorwaarden bepaald door zijn beheerscomité, en goedgekeurd door de Minister van Sociale Voorzorg, afzien van de toepassing van de bijdrageopslagen en de verwijlintresten, bedoeld bij artikel 54, eerste lid, wanneer de bijdragen betaald werden vóór het einde van het kwartaal volgend op dat waarop zij betrekking hebben. Onder dezelfde voorwaarden kan hij afzien van de toepassing van de vergoeding, bedoeld bij artikel 54, tweede lid, wanneer de kwartaalaangifte en haar bijlagen ingediend werden vóór het einde van het kwartaal volgend op dat waarop ze betrekking hebben.

Hij kan afzien van de betaling van de burgerlijke sancties, bedoeld bij de voorgaande leden, wanneer de werkgever aantoonde dat hij, wegens behoorlijk bewezen overmacht, onmogelijk zijn verplichtingen heeft kunnen nakomen binnen de gestelde termijnen.

(...)"

Overwegende dat in het onderhavige geval geen enkele wets- of verordeningsbepaling, noch enig algemeen rechtsbeginsel de verwerende partij verplichtte haar beslissing uit te stellen totdat de strafgerechten over dezelfde feiten een uitspraak gedaan hadden; dat ze

het recht had om op basis van de gegevens die ze bezat te oordelen of uit de omstandigheden al dan niet kon worden geconcludeerd dat het aan de verzoekende vennootschap ten laste gelegde te laat betalen aan overmacht te wijten was; dat overmacht omschreven wordt als een onvoorziene en onvermijdelijke gebeurtenis die de uitvoering van een verplichting volstrekt onmogelijk maakt; dat zo een gebeurtenis door de schuldenaar alleen kan worden aangevoerd als er geen fout aan voorafgaat, ermee gepaard gaat of erop volgt;

Overwegende dat in het onderhavige geval het beheerscomité, om overmacht te weerleggen, betoogd heeft dat de blokkering van de rekeningen van de verzoekende vennootschap en van de gedelegeerd bestuurder plaatsgehad heeft in het kader van de strafvervolging "wegens overtredingen, inzonderheid van de sociale wetgeving"; dat het beheerscomité daardoor, op zijn minst impliciet, toegegeven heeft dat die blokkering een gebeurtenis kon vormen die onvoorzien en onvermijdelijk is en die de uitvoering van de verplichting volstrekt onmogelijk maakt, doch de overtredingen aangetoond heeft geacht waarvoor de strafvervolging ingesteld was en, derhalve, ook de schuld van de verzoekende vennootschap; dat ze aldus vooruitgelopen is op een beslissing die alleen door het strafgerecht kon worden genomen; dat het tweede middel gegrond is;

Overwegende dat de verzoekende vennootschap een derde middel ontleent aan schending van artikel 55, § 2 en § 3, 1° en 2°, van het voormelde koninklijk besluit van 28 november 1969, doordat "het beheerscomité van de Rijksdienst voor Sociale Zekerheid een eigen interpretatie geeft aan de term "betaling", terwijl er voor die interpretatie geen enkele grond te vinden is in de wetsbepaling zelf"; dat ze aanvoert dat de verwerende

partij ervan uitgegaan is dat betalingen onder voorbehoud niet gelden als ontheffing, terwijl die beperking geen rechtsgrond ontleent aan de voormelde bepaling, noch aan artikel 1235 van het Burgerlijk Wetboek, uit welk artikel blijkt dat een betaling, onverminderd de mogelijkheid van terugvordering, een betaling in de ware zin van het woord blijft;

Overwegende dat door te beweren dat "de uitvoering van de verplichting tot betaling onder het meest uitdrukkelijke voorbehoud de schuldenaar niet ontheft van zijn verplichting om te betalen, aangezien hij precies de grond ervan betwist", de verwerende partij antwoordt dat het er in het onderhavige geval weinig toe doet of een voorwaardelijke betaling al dan niet geldt als ontheffing, en dat "de motivering betreffende de aard van de voorwaardelijke betaling dus overbodig is", aangezien niet betwist is dat de betaling te laat heeft plaatsgehad, waardoor de verzoekende vennootschap geen aanspraak kon maken op de toepassing van het voormelde artikel 55;

Overwegende dat de verzoekende vennootschap in haar wederantwoord stelt dat de verwerende partij aldus de motivering tegenspreekt waarop ze de bestreden handeling wilde steunen en "de beginselen van behoorlijk bestuur" overtreedt door te erkennen dat een deel van die motivering niet van belang is en overbodig is;

Overwegende dat artikel 55, § 2 en § 3, 1° en 2°, van het voormelde koninklijk besluit van 28 november 1969 als volgt gesteld is :

" § 2. Wanneer de werkgever het bewijs levert dat de niet-betaling van de bijdragen binnen de reglementaire termijnen aan uitzonderlijke omstandigheden is toe te schrijven, kan de Rijksdienst voor sociale zekerheid het bedrag van de bijdrageopslagen met ten hoogste 50 pct. en het bedrag van de nog verschuldigde verwijlrenten met ten hoogste 25 pct. verminderen.

Dit kan hij nochtans enkel nadat de werkgever alle vervallen socialezekerheidsbijdragen heeft betaald.

§ 3. De vermindering van het bedrag van de bijdrageopslagen met 50 pct. kan door de Rijksdienst voor sociale zekerheid op 100 pct. worden gebracht :

1° wanneer de werkgever, ter verantwoording, het bewijs levert dat op het ogenblik dat de schuld eisbaar werd, hij een vaste en eisbare schuldvordering bezat ten opzichte van het Rijk, een provincie of provinciale instelling, een gemeente, een vereniging van gemeenten, een gemeentelijke of intercommunale openbare instelling of een instelling van openbaar nut beoogd bij artikel 1 van de wet van 16 maart 1954 betreffende de controle op sommige instellingen van openbaar nut of een maatschappij beoogd bij artikel 24 van dezelfde wet, ingevoegd bij het koninklijk besluit nr. 88 van 11 november 1967;

2° wanneer zijn beheerscomité bij een met eenparigheid van stemmen getroffen gemotiveerde beslissing, aanvaardt dat zulke vermindering, wegens dwingende billijkheidsredenen, bij wijze van uitzondering, verantwoord is";

Overwegende dat uit de voorgaande bepalingen blijkt dat het te laat betalen van bijdragen de verwerende partij niet als dusdanig belette gebruik te maken van artikel 55, § 2 en § 3, van het voormelde koninklijk besluit van 28 november 1969, en dat, doordat er geen overmacht was, gesteld dat dat aangetoond was, de toepassing van de bijdrageopslagen en verwijlinteressen niet onvermijdelijk was geworden, aangezien de verwerende partij er nog kon van afzien, op voorwaarde dat de werkgever vooraf al zijn vervallen socialezekerheidsbijdragen had betaald, door, in voorkomend geval, uitzonderlijke omstandigheden of dwingende billijkheidsredenen in aanmerking te nemen;

Overwegende dat het beheerscomité, om zijn weigering te wettigen, ten onrechte geoordeeld heeft dat de betalingen uitgevoerd onder voorbehoud niet als ontheffing gelden; dat een betaling immers, zelfs als ze onder voorbehoud uitgevoerd wordt, de schuldenaar van zijn schuld ontheft; dat in zoverre aan de verwerende

partij ten laste gelegd wordt dat ze aan de term "betaling" een uitlegging gegeven heeft waarvoor geen grond te vinden is in artikel 55, § 2 en § 3, 1° en 2°, van het voormelde koninklijk besluit van 28 november 1969, het middel gegrond is;

Overwegende dat, doordat aldus erkend wordt dat de betaling geldt als ontheffing, de door de verwerende partij opgeworpen exceptie van niet-ontvankelijkheid dient te worden verworpen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Vernietigd wordt de op 4 november 1996 genomen beslissing over het verzoek van de N.V. Multi-Services tot vrijstelling van burgerrechtelijke sancties, waarbij het beheerscomité van de Rijksdienst voor Sociale Zekerheid weigert artikel 55, § 1, derde lid, § 2 en § 3, 1° en 2°, toe te passen van het koninklijk besluit van 28 november 1969 tot uitvoering van de wet van 27 juni 1969 tot herziening van de besluitwet van 28 december 1944 betreffende de maatschappelijke zekerheid der arbeiders.

Artikel 2.

De kosten, bepaald op 4.000 frank, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van de VIe kamer, op vijf mei 1900 negenennegentig door :

de HH. CLOSSET, kamervoorzitter,
HANSE, staatsraad,
LEWALLE, staatsraad,
HARMEL, griffier.

De Griffier,

De Voorzitter,

P. HARMEL.

Ch.-L. CLOSSET.

VERTALING OVEREENKOMSTIG ARTIKEL 63,
EERSTE LID, VAN DE WETTEN OP DE RAAD VAN STATE,
GECOÖRDINEERD OP 12 JANUARI 1973.